

Rasportret

Amerikaanse Cocker Spaniel

Met zijn golvende bevedering en grote donkere ogen is de Amerikaanse Cocker Spaniel, kortweg Ami genoemd, toch wel het meest 'showy' type onder de spaniels.

Ook deze Amerikaan is ooit zijn loopbaan begonnen als jachthond maar functioneert nu vooral goed als gezinshond en schittert bovendien op tentoonstellingen.

Driekleur pup.

Blond teefje van 5 jaar.

Ontstaan van het ras

De oorsprong van de Cocker Spaniel is zonder twijfel in Spanje te vinden. Het woord 'spaniel' is zeer waarschijnlijk ontstaan uit het woord 'Hispania', de oude naam voor Spanje. Spaniels hebben zich vanuit Spanje, Frankrijk en Engeland verspreid over Europa. Bij de verschillende soorten spaniels zijn dezelfde hoofdvorm en lange oren, wat kenmerkend is, te herkennen. Een feit is dat ze allemaal nog steeds een goede neus bezitten. De spaniels waren verdeeld in land- en waterspaniels. De Field Spaniel, de landspaniel dus, is de eigenlijke stamvader van de Cocker. De Cocking Spaniels werden begin 1800 beschreven als honden die korter van lichaam waren, korter van neus en ronder van hoofd dan de zogenaamde

Driekleur teef.

Blonde reu van 9 maanden.

Springing Spaniels. Ze stonden in verhouding tot deze Springing Spaniels ook korter op de benen en hadden vaak een iets meer gekrulde vacht. De vachtkleuren waren voornamelijk wit-rood, zwart-wit, leverkleurig-wit en éénkleurig in rood, zwart en leverkleur.

De stamvader van de Amerikaanse Cocker is de op 7 augustus 1882 geboren legendarische reu Ch. Obo II. Zijn moeder, Farrow's Chloe II, was een zwarte teef die gefokt was door de bekende James Farrow in Engeland en ze werd gekocht door mr. F. Pitcher. De stam van deze hond bestond voornamelijk uit Field en Sussex Spaniels. Obo II was een vrij lage, lange hond. Een minder bekende hond was de Engelse Ch. Brush. Zijn zoon, Brush II en later werd de naam veranderd in Watermark, werd naar Canada verscheept en heeft daar veel invloed gehad op de fokkerij. Deze Brush II was al veel meer een hond die leek op de hedendaagse moderne Cocker. Hij stond wat hoger op de benen en ook de nek was beter in verhouding. Hij was in totaliteit iets meer verfijnd, wat setterachtig maar waarschijnlijk veel beter gebouwd voor het werk in het veld dan Obo II. De literatuur weet te melden dat Obo II een ondervoorbeet zou hebben gehad. Als er uitgegaan wordt van Obo

II als stamvader van het ras dan is de huidige Amerikaanse Cocker dus ruim 120 jaar oud.

Begin 1900 braken de gouden tijden aan voor de Ami. De eerste geregistreerde hond in 1879 in de Verenigde Staten was leverkleurig-wit, genaamd Captain. Eén van de meest bekende honden voor de opbouw van het ras in Amerika was de in 1924 geboren Red Brucie die gefokt was door H. Mellenthin, de grootste fokker in die tijd. De vader van deze Red Brucie was Robinhurst Foreglow en dat is de stamvader van alle winnende Amerikaanse Cockers in Amerika en Canada. Jaren later werd een zoon van deze hond, de bekende My Own Brucie, winnaar van de Westminster Show in 1940 en 1941. Op het moment dat deze hond overleed, was dat nieuws zelfs belangrijker dan de berichtgeving over de Tweede Wereldoorlog. Deze Red Brucie heeft zijn stempel gedrukt op vele stambomen en op alle kleurvariëteiten. Idahurst Belle II, die zowel in 1930 als in 1931 en 1932 Best of Show werd tijdens de American Spaniel Club Show, en haar nakomelingen zijn grotendeels verantwoordelijk voor de opbouw van de bonte lijnen. De hierboven genoemde honden zorgden voor de verandering van het uiterlijk van de Cocker

naar de Amerikaans Cocker Spaniel zoals wij het ras tegenwoordig zien.

Oorspronkelijke functie van het ras

De Cocker Spaniel was in de zeventiende, achttiende en in het eerste gedeelte van de negentiende eeuw een echte werkhond. De naam 'Cocker' heeft zeer waarschijnlijk te maken met het jagen en opdrijven van vogels, houtsnippen oftewel *woodcocks*, uit de dichte begroeiing langs de waterkant. Op het moment dat in de loop van de achttiende,

Chocolade-tan teef.

begin negentiende eeuw de manier van jagen veranderde, onder andere door het gebruik van het geweer, nam het aantal jagende Cockers sterk af. Aan het eind van de negentiende eeuw werden honden ook ingeschreven op hondenshows en de interesse in deze activiteit zorgde weer voor een toename van het aantal honden.

Tegenwoordig wordt de Amerikaanse Cocker eigenlijk niet meer gebruikt voor zijn oorspronkelijke functie. Dat wil niet zeggen dat hij dit niet zou kunnen. Het jachtinstinct is bij sommige Cockers nog wel degelijk aanwezig en menige Cocker zou nog in zijn element zijn tijdens de jacht. Maar de meeste kynologen die nog iets met Ami's doen, bezoeken toch meestal een tentoonstelling. Het verzorgen en in conditie houden van de vacht is voor sommigen een echte uitdaging en een Ami in vol toilet is natuurlijk een prachtig plaatje in de showring. De Amerikaanse Cocker als winnaar van rasgroep 8 komt regelmatig voor op de internationale tentoonstellingen.

De basis in Nederland

In Nederland verscheen voor het eerst in 1949 een Ami op de Winnertentoonstelling.

Captain L. Smyth, gelegerd in Duitsland, bracht twee black-and-tan honden uit. De keurmeester had enige moeite

met het keuren van dit type Cockers. Toch zijn de Ami's toen al onder de aandacht gekomen van enkele liefhebbers. In 1950 kwam de definitieve scheiding tussen de Engelse en Amerikaanse Cocker tot stand en de FCI erkende de Amerikaanse Cocker met een eigen rasstandaard. In 1954 importeerde Nell Koning-Goudappel de eerste Amerikaanse Cocker in Nederland: de blonde teef Jane von Herzogtum Julich, afkomstig uit Duitsland. Niet lang daarna volgde de zwarte import reu uit Amerika, Ch. Blue Bay's Come and Get it. Dit was de start van vele importen naar Cockerbox, de kennel van Nell Koning-Goudappel. De basis van het ras in Nederland werd daarmee gelegd. De eerste geregistreerde kampioen was Buffer Boy van de Cockerbox. De opbouw van de variëteit bonte Cockers duurde iets langer. Pas aan het eind van de jaren zeventig ging de fokkerij goed van start.

Populatie

De populariteit van de Amerikaanse Cocker is in de loop der jaren wel veranderd. Na de opbloei van het ras in de loop van de jaren zeventig en tachtig werd het aantal inschrijvingen in het Nederlands Honden Stamboek geleidelijk per jaar steeds lager. Ook het aantal inschrijvingen op de tentoonstellingen is gestaag afgenomen.

Zwarte teef.

???????????????

?????????????????????

Op dit moment lijkt het dieptepunt zo langzamerhand wel bereikt. Per jaar worden niet meer dan tachtig à negentig honden ingeschreven in het NHSB. Als er tien honden zijn ingeschreven op een show is dat geen slechte inschrijving, terwijl vroeger een aantal van vijftientwintig heel gewoon was. Het aantal fokkers in Nederland is op dit moment zeer minimaal te noemen. Maar ook in de landen om ons heen is de stand van zaken zeker niet anders. België en Duitsland geven eigenlijk in grote lijnen hetzelfde beeld. In de Scandinavische landen daarentegen neemt de populatie niet echt af maar blijft deze vrijwel

????????????????

Visie op het ras door Will de Vries-Hoogland, keurmeester en voormalig voorzitter van de ACSN.

'Als men mij vraagt: 'Hoe zie jij de Amerikaanse Cocker', dan is het eerste wat me te binnen schiet, drie T's: Type, Topline, Temperament.

Type: Bij de Ami is dit een combinatie van deze drie T's. Type alleen is geen duidelijke omschrijving, voor welk ras dan ook. Er zijn verschillende factoren die een type bepalen. Een Ami met een mooi rastypisch hoofd maar met een te korte rug of te steile bouw voldoet natuurlijk nooit aan het ideale type. Ditzelfde geldt ook voor de vacht. Een vacht moet het plaatje compleet maken, maar mag nooit zo overvloedig zijn dat het de outline stoort. De kleur van de vacht, mits binnen de standaard, mag nooit van belang zijn tijdens het keuren. Een oud gezegde van een zeer gewaardeerde keurmeester en spaniel- en jachthondenman in hart en nieren uit het verleden, dhr. Evert van Schuppen, was dan ook: 'Een goed paard heeft nooit een foute kleur.'

Topline: De bovenbelijning is zo karakteristiek voor het ras, vloeiend aflopend van hoofd tot staart. De hals gaat vloeiend over in de schouderpartij. Schouderbladen moeten van voldoende lengte zijn en in een goede hoek liggen met het voldoende lange opperarmbeen. Dit tesamen met voldoende ribwielving, borstdiepte en bespierung zijn van belang voor een optimale beweging van de voorhand. De niet al te overdreven gehoekte achterhand met laag geplaatste hakken, vervolmaakt het plaatje. Het wordt steeds duidelijker wat een goed geplaatste en gedragen staart inhoudt, nu de meeste spaniels niet meer gecoupeerd worden. Een te hoog geplaatste en gedragen staart verstoort nu nog meer de bovenbelijning.

Temperament: Vrolijk en onbevangen met een actieve staartactie. Terughoudendheid is iets wat absoluut niet bij een spaniel past. Een gezonde hond straalt dit uit. Een hond die letterlijk en figuurlijk niet goed in zijn vel steekt, zal nooit de top bereiken. Een goede conditie is van groot belang. Als een hond niet zo professioneel wordt voorgebracht, maar door zijn goede bouw zou je toch eigenlijk een goed gangwerk verwachten, dan laat ik ze graag nog een keer lopen. We zien de laatste tijd te veel niet gewenste fronten, onvoldoende ontwikkeling van de voorborst, te steile schouders en korte steile opperarmen. Hierdoor ontstaat een hoge voorbeenactie, als daarbij de hond tijdens het gaan hoog wordt opgetrokken wordt een goede topline gesuggereerd. Een goed gebouwde hond moet moeiteloos kunnen lopen.

Als ik terugblik naar de dertig jaar dat ik Amerikaanse Cockers keur en ook lange tijd gefokt heb, zie ik een tendens ontstaan naar over-elegante te steile honden, jammer. We mogen nooit vergeten dat de Amerikaanse Cocker Spaniel een jachthond was.'

gelijk. Maar ook in het moederland Amerika is een duidelijke afname van de populatie merkbaar.

Gezondheid

De kwaliteit van de Amerikaanse Cocker in Europa is vergelijkbaar met die in Amerika. De afname in de populatie heeft zonder meer te maken met de gezondheidsproblemen waarmee het ras te kampen had. Gelukkig zijn er heel regelmatig Amerikaanse Cockers die zonder al te veel grote problemen vrij oud worden, veertien, vijftien jaar is zeker haalbaar. De serieuze fokkers en de rasvereniging doen hun best om het ras zo gezond mogelijk te houden. Waren er vroeger onder andere veel huidproblemen, zoals olifantshuid of te nauwe gehoorgangen, tegenwoordig zijn dit soort problemen veel minder geworden. Leverproblemen, cataract, epilepsie en allergieën, ook atopie, komen regelmatig voor. Iedere serieuze fokker laat zijn hond testen op Cataract/PRA alvorens er mee te fokken en ook het door de vereniging voorgeschreven HD-onderzoek doen de meeste fokkers. Patella luxatie komt regelmatig voor, evenals afgescheurde kniebanden. Dit is niet alleen als een erfelijke factor aan te rekenen, het heeft ook te maken met het temperament van de honden. Ze klimmen graag op tafels en banken en springen er net zo snel weer van af. Ze

????????????

Rood-witte reu.

???????????????

zijn bijzonder beweeglijk en wendbaar en dan zijn blessures snel het gevolg. Indien men een Amerikaanse Cocker Spaniel wil aanschaffen, dient men zich goed te oriënteren met betrekking tot afkomst en gezondheid door contact op te nemen met de rasvereniging. Omdat het aanbod in puppy's relatief laag is waardoor mensen soms lang moeten wachten, is de verleiding groot om even over de grens te kijken. In de zogenaamde puppymills, maar ook vanuit het Oostblok, worden regelmatig Ami-puppy's aangeboden. Deze Amerikanen lijken echter totaal niet op de echte Amerikaanse Cocker Spaniel die conform de rasstandaard gefokt is, om over gezondheidsproblemen maar te zwijgen.

Gezinshond

De Amerikaanse Cocker is het kleinste lid van de spaniel-familie. Hij heeft een

Wil Schrander, keurmeester en huidig voorzitter van de ACSN, visie op het ras, over vachten en voorbrengen

'De eerste Cockers, na het lagere Obo-type, stonden hoger op de benen, waren korter in lichaam en voorsnuit en hadden meer stop, de rugbelijning liep een weinig af. De beharing was echter hetzelfde als vroeger. Het bleef normale bevedering aan oren, achterkant van de benen en onderaan de buik. Het was een hond die in het veld kon werken en zich vrij in de natuur kon bewegen. Het lichaam zat niet gevangen in en werd niet gehinderd door een enorme vacht.

In de jaren vijftig en zestig werden er op de shows in Amerika echter grote successen behaald door honden met een te overdadige vacht. Deze honden werden door hun populariteit veel gebruikt en drukten dus in bijzondere mate een stempel op de populatie.

Naast deze overdreven vachten werden ook de hoofden korter en dieper, de schedels ronder, de rugbelijning meer aflopend en de staartaanzet hoger. Dit valt echter buiten de strekking van dit artikel. Helaas zijn we het verschijnsel van de extreme vachten, voor een deel, niet meer kwijtgeraakt. Veelal wordt er als argument gegeven dat de Amerikaanse Cocker toch niet meer jaagt en niet door de vacht gehinderd wordt. Ik ben het hier mee oneens.

Hoewel de Ami inderdaad niet echt veel meer voor de jacht wordt gebruikt, is er een andere reden om deze extreme vachten, die ook soms nog een verkeerde structuur hebben, niet te willen. De meeste van de Amerikaantjes worden gehouden als huisgenoot. In de praktijk blijkt dat het onderhoud voor de gemiddelde eigenaar een groot probleem is. De overdadige vachten zijn niet goed bij te houden en de honden zitten vaak onder de klitten, de vachten vervilten. Dit geeft vaak huid-, lip- en oorproblemen. Wandelen in de natuur is een probleem omdat de hond vaak in takken en doorns verstrikt raakt. De honden worden dan maar heel kort geknipt of kaalgeschoren. Voor de showhonden geldt hetzelfde probleem. Deze vachten worden echter bovenmatig beschermd en het doen en laten van de honden moet in grote mate worden aangepast aan het behouden van de vacht.

Het is in tegenspraak met de rasstandaard die aangeeft bij het onderdeel vacht: "Op het hoofd kort en fijn. Op het lichaam middelmatig van lengte met genoeg ondervacht om bescherming te bieden. De oren, borst, buik en benen zijn goed bevederd, maar niet zo overdreven dat de ware belijning en het gangwerk van de Cocker erdoor verborgen wordt. Ook mag het zijn verschijning en functie als een jachthond met een middelmatige vacht niet beïnvloeden. De structuur van de vacht is heel belangrijk. De vacht is zijdeachtig, glad of licht golvend en van een structuur die makkelijk te onderhouden is. Overdreven vacht, krul- of katoenvacht zal zwaar worden bestraft. Het trimmen moet zo natuurlijk mogelijk lijken."

Verder zet ik vraagtekens bij het zogenaamde 'professionele' voorbrengen van het ras.

Veelal zien we bij de Amerikaanse Cocker dat bij het voorbrengen geldt: hoe sneller, hoe beter. De handler en hond vliegen door de ring, de hond wordt zo hoog opgetrokken dat de voorbenen de grond bijna niet raken. Het werkelijke gangwerk is niet te zien.

Verder wordt er bij het in stand zetten regelmatig aan staarten en voorsnuiten getrokken. Incidenteel zelfs wordt de hond aan hoofd en staart op tafel getild. Het is bekend dat dit pijnlijk is en ernstige blessures kan geven. Bij het in stand zetten wordt er vaak een zo lang mogelijke hals gemaakt, waardoor de gewenste buiging in de hals verdwijnt. Ook bij het neerzetten van de achterhand lijkt het vaak: hoe verder naar achteren... hoe beter. Hoewel de rasstandaard een matige hoeking aangeeft, lijkt overhoekt zijn het ideaal.

Een ander neveneffect is dat de hond zo weinig vrijheid krijgt dat het temperament van de hond niet te beoordelen is. Waarom niet de Amerikaanse Cocker, zoals sommige andere rassen, vrij voorbrengen? De exposant zou mijns inziens zo ook meer plezier hebben in de samenwerking met de hond bij het voorbrengen. Gelukkig worden veel honden wel goed voorgebracht en let de eigenaar wel op het welbevinden van de hond. Op de Wereldshow in Stockholm heb ik echter te veel handlers gezien die aan dit 'voorbrengecircus' meedoen. In de wandelgangen wordt er over bovenstaande zaken gepraat en er is zelfs op internet een filmpje verschenen van een handler die een Amerikaantje op een dusdanige wijze voorbrengt, dat de ondertitel is: 'Is dit dierenliefde of dierenmishandeling?'

Vooraf in deze tijd, waarbij zowel het fokken van gezonde rashonden en het niet overdrijven van de raskenmerken hoog in het vaandel staan, zouden we hier acht op moeten slaan.

Onze Amerikaanse Cocker: free, merry, sound met een normale vacht... ook in de showring. Dat is mijn hoop voor de toekomst van dit fijne ras.'

RASSTANDAARD AMERIKAANSE COCKER SPANIEL

F.C.I. Groep 8, Retrievers en Waterhonden. Sectie 2. Nummer 167.

Algemeen Beeld	De Amerikaanse Cocker Spaniel is het kleinste lid van de jachthondengroep. Hij heeft een stevig, compact lichaam en een zuiver besneden elegant hoofd, terwijl de hond in zijn geheel volledig in balans en van goede maat dient te zijn. Hij dient op rechte voorbenen te staan en een goede schouderhoogte te hebben waarbij de stevige rechte ruglijn afloopt naar de sterk bespierde achterhand. Hij is in staat een aanzienlijke snelheid te ontwikkelen en beschikt over een groot uithoudingsvermogen. Voor alles dient hij vrij en vrolijk te zijn, een zuiver en evenredig totaalbeeld te vertonen, in actie een levendige neiging tot werken te vertonen. Een hond in goede balans is te prefereren boven een hond met sterk contrasterende goede en foute punten.	
Belangrijke verhoudingen	De maat van het borstbeen tot aan het einde van het zitbeen is iets langer dan de maat van het hoogste punt van de schouders tot de grond. Het lichaam moet van voldoende lengte zijn voor een puur en vrij gangwerk. De hond mag nooit de indruk geven laag en lang te zijn.	
Gedrag en Temperament	Gelijkmatig in gedrag met geen neiging tot angst.	
Het hoofd	Een goed gevormd hoofd dat in evenredigheid moet zijn met de rest van de hond, dit omvat een intelligente, alerte, zachte en innemende expressie. <i>Schedel:</i> Gewelfd maar niet overdreven, niet neigend naar vlakheid, de wenkbrauwen goed uitkomend. Het bot onder de ogen dient fijn besneden te zijn. <i>Stop:</i> diep. <i>Neus:</i> Van voldoende grootte om een evenredig geheel te vormen met voorsnuit en aangezicht, met goed ontwikkelde neusgaten welke typerend zijn voor een jachthond. <i>Zwarte, black and tan, zwart/witte honden</i> dienen een zwarte neus te hebben. Bij de ander gekleurde honden mag de kleur bruin, leverkleurig of zwart zijn. Hoe donkerder hoe beter. Neuskleur en oogranden dienen met elkaar in overeenstemming te zijn. <i>Snuit:</i> Breed en diep. Voor een correcte balans is de afstand van de stop tot de punt van de neus de helft van de afstand van de stop over de kruin tot aan de schedelrand. <i>Lippen:</i> De bovenlip is vol en van voldoende diepte om de onderkaak te bedekken. <i>Kaken/Tanden:</i> De kaken zijn vierkant en diep. De tanden sterk en gaaf, niet te klein, een schaargebit vormend. <i>Wangen:</i> Niet prominent. <i>Ogen:</i> De oogbollen zijn rond en vol en kijken recht vooruit. De vorm van de oogranden maakt dat het oog enigszins amandelvormig lijkt, het oog mag geen zwakke indruk geven. Het oog mag nog te diep zijn noch te veel uitpuilen. De kleur van de iris is donkerbruin en in het algemeen geldt hoe donkerder hoe beter. <i>Oren:</i> Lobvormig, lang, fijn en dun, goed bevederd en niet hoger geplaatst dan in een lijn met het onderste ooglid. <i>Nek:</i> De nek, welke gespierd moet zijn en vrij van losse keel huid, dient voldoende lengte te hebben om de hond in staat te stellen gemakkelijk met de neus bij de grond te komen. De nek komt krachtig uit de schouders en is in het kleinere gedeelte bij de aanzet van het hoofd licht gebogen.	
		
Lichaam	<i>Topline:</i> De topline is licht aflopend naar de gespierde achterhand. <i>Rug:</i> De rug is sterk en licht gelijkmatig aflopend van de schouders tot aan de aanzet van de gecoupeerde (bij ons ongekoupeerde) staart. <i>Borst:</i> De diepte van de borst moet reiken tot aan de ellebogen, waarbij er genoeg ruimte moet zijn voor hart en longen, maar niet zo ruim dat de voorwaartse beweging van de voorbenen hierdoor gehinderd wordt. De ribben zijn diep en goed gewelfd. <i>Staart:</i> De gecoupeerde staart (bij ons ongekoupeerde staart) is aangezet en wordt gedragen in een lijn met de topline van de rug of lichtelijk hoger, maar nooit rechtop als een terrier of zo laag dat de indruk van angst wordt gewekt. Als de hond in actie is, is de beweging van de staart vrolijk.	
Ledematen	<i>De voorhand:</i> Voorbenen zijn evenwijdig aan elkaar, recht, met sterk bot, gespierd en zijn aangesloten tegen het lichaam en goed onder het schouderblad geplaatst. <i>Schouders:</i> Liggen goed schuin en vormen met de bovenarm een hoek van ongeveer negentig graden waardoor de hond zijn voorbenen gemakkelijk en goed uitgrijpend kan bewegen. De schouders zijn scherp belijnd, schuin geplaatst, niet beladen en zo geplaatst dat de toppen van de schouder een hoek vormen die een ruime ribwieling toestaat. <i>Ellebogen:</i> Van de zijkant bekeken met verticaal geplaatste voorbenen, ligt de elleboog loodrecht onder het hoogste punt van het schouderblad. <i>Polsen:</i> Kort en sterk, vijfde teennagel mag verwijderd worden. <i>De achterhand:</i> Van de achterzijde bekeken, zijn de achterbenen evenwijdig aan elkaar, zowel in stand als in de beweging. Sterk bot en goed gespierd. <i>Heupen:</i> Breed met een goed geronde en gespierde achterhand. <i>Dijbenen:</i> Krachtige duidelijk afgetekende dijen. <i>Knie:</i> Matige kniehoeking, het kniegewricht is sterk en zakt niet door in de beweging of bij het staan. <i>Hakken:</i> Sterk en laag geplaatst. Hubertus klauwtjes mogen verwijderd worden. <i>Voeten:</i> Compact, groot, rond stevig met hoornachtige zolen, noch naar binnen of naar buiten draaiend.	
Gangwerk	De Amerikaanse Cocker, hoewel de kleinste van de jachthondengroep, heeft een gangwerk dat typerend is voor een jachthond. Vereist voor een goed gangwerk is evenwicht tussen voor- en achterhand. Hij moet stuwkracht leveren met zijn sterke krachtige achterhand en is goed gebouwd met goede schouders en voorbenen, zodat hij goed kan uitgrijpen in de voorhand, zonder hierbij belemmerd te worden en zijn kracht vanuit de achterhand goed kan opvangen. Boven alles is zijn gangwerk gecoördineerd, vloeiend en moeiteloos. De hond moet goed grond beslaan met zijn gangwerk, overdadige beweeglijkheid mag nooit voor een juist gangwerk worden aangezien.	
Vacht	De beharing op het hoofd is kort en fijn, op het lichaam van middelmatige lengte met voldoende ondervacht om bescherming te geven. De oren, borst, buik en benen zijn goed bevederd, maar nooit zo overdadig dat het de werkelijke belijning en beweging van de Cocker Spaniel verbergt of zijn functie als jachthond verstoort. De structuur van de vacht is zeer belangrijk. De vacht is zijdeachtig, glad en licht golvend, van een samenstelling die een gemakkelijk onderhoud mogelijk maakt. Overdadtige, krullerige of katoenvacht zal streng worden bestraft. Het gebruik van een tondouse op de rug is niet gewenst. Het trimmen om de juiste belijning van de hond te laten zien, dient zo natuurlijk mogelijk te zijn.	
Kleur en Aftekening	<i>Zwart:</i> Eenkleurig zwart, zwart met tan aftekening. Het zwart is gitzwart, bruine of leverkleurige schakering in het zwart is ongewenst. Een kleine witte vlek op de borst of onder de kin is toegestaan, wit op andere plaatsen leidt tot diskwalificatie. Een lichtere kleur van de bevedering is toegestaan. Een kleine witte vlek op de borst of onder de kin is toegestaan, wit op andere plaatsen leidt tot diskwalificatie. <i>Parti-Colors:</i> Twee of meer kleuren, goed gebroken, een van de kleuren moet altijd wit zijn; zwart-wit; rood-wit (het rood mag van het lichtste crème zijn tot het donkerste rood) bruin-wit en schimmelkleur, inclusief ieder van deze kleuren met tanaftekening. Geprefereerd wordt een tan aftekening die op dezelfde plaatsen zit als de tan aftekening bij de zwarte en eenkleurige variëteit. Schimmelkleurigen behoren bij de parti-colors en hebben het gebruikelijke schimmelpatroon. De hoofdkleur mag nooit meer zijn dan 90%. <i>Tan points:</i> De kleur van het tan mag zijn van het lichtste crème tot het donkerste rood en mag nooit meer zijn dan 10%. Tan aftekening bij zwart en eenkleurige: - een duidelijke vlek boven ieder oog; - op de zijkant van de snuit en de wangen; - binnenkant van de oren; - op de voeten en de benen; - onder de staart; - op de borst (afwezigheid wordt niet bestraft). Tan aftekening die niet duidelijk zichtbaar is of bestaat uit enkele haren, wordt bestraft. Tan op de voorsnuit dat zich naar boven uitstrekt en samenvloeiend wordt bestraft. Het afwezig zijn van de tan aftekening op de gewenste plaatsen bij de zwarte, andere eenkleurige of bij een andere met tan aftekening gekleurde hond, leidt tot diskwalificatie.	
Maten	De ideale hoogte is 15 inches (38,1 cm) voor een volwassen reu en 14 inches (35,56 cm) voor een volwassen teef. De hoogte mag 0,5 inch (1,27 cm) onder of boven de ideale maat zijn. Een reu die hoger is dan 15,5 inch (39,37 cm) of een teef die hoger is dan 14,5 inches (36,83 cm) zal worden gediskwalificeerd. Een volwassen reu waarvan de hoogte minder is dan 14,5 inches (36,83 cm) of een volwassen teef met een hoogte van minder dan 13,5 inches (34,29 cm) dient te worden bestraft. De hoogte wordt bepaald door een lijn van de top van de schouderbladen loodrecht naar de grond, waarbij de hond in een natuurlijke stand dient te staan, met zijn voorbenen en de onderachterbenen evenwijdig aan de meeltlijn.	
Fouten	Iedere afwijking van de hierboven vermelde punten moet als een fout worden aangemerkt en de mate waarin de fout wordt aangerekend dient in verhouding te zijn tot de ernst van de fout. <i>Diskwalificerende fouten:</i> Iedere andere kleur of kleurcombinatie dan hierboven beschreven. Bij zwart en eenkleurige, wit op iedere andere plaats dan op borst en keel. Bij parti-colors, de hoofdkleur meer dan 90%. Tan aftekening meer dan 10% of het totaal afwezig zijn van een tan aftekening op de aangegeven plaatsen. <i>Maat:</i> reu groter dan 15,5 inches (39,37 cm), teven groter dan 14,5 inches (36,83cm). N.B.: Reuen behoren twee duidelijk waarneembare normaal uitzijende testikels te hebben die volledig zijn ingedaald in het scrotum.	

stevig en compact lichaam, een licht aflopende topline, een vrij en vrolijk gangwerk. Kenmerkend voor het ras is zijn mooie hoofd met de donkere grote ogen, zijn prachtige expressie, en een vrolijke en vrije persoonlijkheid. In huis is het een gemakkelijke, gezellige huisvriend die zeer geschikt is om in gezinsverband te leven. De hond is altijd bereid om tot actie over te gaan en om een lolletje uit te halen. In gezinnen met kinderen is hij dan ook goed op zijn plaats. Wel is het belangrijk dat hij vanaf zijn puppytijd in een dergelijk gezin geplaatst wordt omdat hij ook wat terughoudend kan zijn ten opzichte van dingen die hij niet kent. Hij leeft in harmonie met andere huisdieren en is eigenlijk snel tevreden. Wel is hij binnen- en buitenshuis zeer actief: binnen met al zijn speeltjes waarvan hij er nooit genoeg heeft en buiten rent hij vrolijk rond en ziet hij iedere vogel voorbij gaan. Menig Ami is een betere muizen- maar ook vogel-vanger dan de kat. Veel Amerikaanse Cockers volgen de gehoorzaamheidstrainingen bij hondenscholen of kynologenclubs, wat altijd aan te bevelen is, doen aan Flyball of behendigheid maar ook zijn er af en toe Cockers te zien bij jachtrainingen. Een wandeling in de buurt, of naar bos of strand, dat is zijn lust en leven maar met zijn lange beharing kan dat soms toch wat problemen opleveren.

Huis- of puppylook.

????????????????????

????????????????????

De echte show-Amerikaan met zijn prachtige lange zijdeachtige vacht is natuurlijk een pracht om te zien maar dit vergt ook zeer veel tijd en onderhoud.

Verzorging van een Ami.

Zijn bewerkelijke vacht, een raskenmerk, vraagt veel onderhoud. Een dagelijkse kam en borstelbeurt zijn dan ook pure noodzaak. Ook het schoonhouden van ogen, oren en lipplooiën is zeer belangrijk. De honden dienen regelma-

tig te worden gewassen met een goede hondenshampoo en te worden behandeld met een vachtconditioner om de vacht zacht en los te houden. Belangrijk is het om na het wassen de vacht al drogend, liefst met de föhn, los te borstelen van de huid. Hierna kan met een grove kam de vacht helemaal doorgekamd worden. Alleen op deze manier blijft de vacht soepel en zacht zonder al te veel klitten en heeft hij geen last van huidverstikkingen die anders veelvuldig kunnen voorkomen onder zijn

dichte beharing. Minimaal een keer per twee maanden een goede trimbeurt bij een gespecialiseerde trimmer is pure noodzaak. De meeste huishonden zijn in de praktijk wat korter geknipt, in de zogenaamde huis- of puppylook. Dat is meestal voor hond en eigenaar een hele opluchting omdat de verzorging van de vacht een hele klus is.

De toekomst van het ras

Om de toekomst van het prachtige ras veilig te stellen, zal er geïnvesteerd moeten worden in nieuwe importen, andere bloedlijnen, de fokbasis verbreden. Werken aan de gezondheid door middel van het testen op erfelijke afwijkingen. De geplande certificering van rasvereniging en fokkers kan hier zeker aan bijdragen. De huidige oudere generatie van fokkers moet dringend worden uitgebreid met enkele jonge enthousiaste fokkers die zich in willen zetten voor het mooie ras en die zich willen verdiepen in alle in- en outs. Dat is wat nodig is. Alleen op die manier heeft de Amerikaanse Cocker in Nederland nog een goede toekomst.

????????????????????

Rasvereniging

In 1964 werd de Amerikaanse Cocker Spaniel Club in Nederland opgericht met als voorzitter de grondlegger van het ras, mw. N. Koning-Goudappel, en de bekende Nederlandse keurmeester G. Kamphuis als bestuurslid. In april 1965 werd de vereniging officieel erkend. Voor deze erkenning werden de belangen van het ras behartigd door

de Nederlandse Spaniel Club waarbij meerdere spanielrassen waren aangesloten.

De ACSN heeft net als andere verenigingen tegenwoordig te kampen met een afname van leden. Natuurlijk is dit ook het gevolg van de afname van de populatie in Nederland. Maar de laatste jaren blijft het ledenaantal stabiel, zo rond de 180 leden. De ACSN organiseert ieder jaar een Kampioenschapsclubmatch en een Jonge Honden cq. familiedag. De vereniging geeft aan belangstellenden ras en pup-informatie en voor de leden wordt vijf keer per jaar een clubblad uitgegeven.

Driekleur teef puppy.

Meer informatie

Websites

www.acsn.info
www.asc-cockerspaniel.org
www.rasdata.nu/amris
www.cockers.com

Boeken

The World of The Cocker Spaniel,
Bill Gorodner & Lloyd Alton
The American Cocker Spaniel,
Alvin Grossman
The New Cocker,
Ruth M. Kraeuchi